LES PROFESSORES DELS MEUS FILLS... i el món de les videoconferències

Jo sí... vull fer un reconeixement...
a tots els centres educatius que s'han adaptat tan ràpidament per continuar amb les tasques diàries d'ensenyament...
a totes les escoles que han facilitat una gran quantitat de material per treballar amb els nens i les nenes...
a totes les direccions que han decidit activar nous canals de comunicació digitals i han ideat ràpidament noves formes d'explicar contingut....

Però SOBRETOT vull fer un reconeixement...

A tots els PROFESSORS i PROFESSORES que han fet classes per videoconferència, un canal que no és gens fàcil, ni empàtic, ni còmode, ni proper... Un canal fred, distant, que no convida a connectar amb els alumnes, ni permet transmetre l'escalfor de la proximitat, ni garantir l'atenció per part dels infants, ni captar el seu interès amb normalitat ...

Jo sí... admiro...
l'ENTUSIASME de com han dinamitzat les classes malgrat les dificultats inicials,
la IMPROVISACIÓ de com han adaptat el discurs davant allò inesperat,
l'ENGINY de com han captat l'atenció malgrat les distraccions d'estar a casa,
la PACIÈNCIA amb què han afrontat les dificultats de connexió amb les noves tecnologies,
i per què no dir-ho, admiro com s'ho han combinat amb les seves realitats personals i familiars.

Jo sí...
He après... a valorar encara més el món educatiu,
He descobert... la força de l'aprenentatge,
He comprovat, encara que sembli un tòpic, la vocació de servei que tenen molts professors i professores.

Però sobretot he sentit...
l'ESTIMA que, malgrat la fredor de la pantalla, han transmès les professores als meus fills, l'afecte, la tendresa, la voluntat de continuar sent presents a les seves vides, de generar normalitat dins l'excepcionalitat, de ser refugi, de generar fortalesa de grup, de transmetre caliu, acompanyament, dolçor, seguretat...

Jo sí...
he vist, he notat, he sentit...
Com han ideat recursos per dinamitzar les classes en un temps rècord,
com han buscat fórmules per despertar l'interès dels infants,
com han treballat per mantenir viu el contacte entre tots els companys i companyes davant una nova realitat relacional,
i, a més a més, com ens han tranquil·litzat als pares, com ens han donat facilitats per comunicar-nos amb elles, per resoldre els nostres dubtes i inquietuds, segurament dubtes i inquietuds compartides per ells també...

I tot això és CLAU

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/cartadirectora/149363.html

Copyright 2024 Cugat.cat

Perquè aquesta situació ens ha vingut de nou i és obvi que ningú té les respostes correctes,
perquè l'aprenentatge és un PILAR de les nostres societats, i que funcioni, malgrat les adversitats imprevisibles i amenaçadores, és vital pel nostre futur, per la nostra evolució com espècie però sobretot pel creixement dels nostres infants, els seus coneixements i les seves capacitats.

I com sempre...
tot és millorable (segur que el meu paper com a mare en aquesta pandèmia també),
però ara, avui, vull veure el got mig ple, amb optimisme i tenir la capacitat de saber, veure i valorar que davant una situació mai viscuda i absolutament desconeguda s'ha fet tant i s'ha remuntat tan bé en un breu espai de temps. Això només s'aconsegueix amb esforç però, sobretot, amb entusiasme, compromís, implicació i vocació, 4 valors que m'hi han transmès aquests dies els i les mestres.

I sí, podria queixar-me dient...
que jo no soc professora, que jo també teletreballo, que aquesta fórmula necessita massa la meva atenció, que hi ha sobrecàrrega de classes...

Però...
no ho faré, perquè no és just, perquè aquesta pandèmia ens ha agafat per sorpresa a tots els sectors i el que ESPERO davant una situació així és una reacció ràpida i la capacitat d'adaptació necessària per continuar endavant de la millor manera possible, així que faré d'una adversitat una oportunitat d'aprenentatge i tenint en compte que s'educa amb l'exemple, serà una bona oportunitat per ensenyar als meus fills la importància de:

la capacitat de reacció,
la capacitat d'adaptació,
la capacitat de no quedar-se quiet i buscar alternatives,
de buscar solucions,
de no conformar-se...
perquè sempre s'ha de mirar endavant,
perquè sempre s'ha de buscar noves maneres de fer,
noves dreceres,
nous camins,
perquè com deia Darwin: no és l'espècie més forta la que sobreviu, ni la més intel·ligent, sinó la que millor s'adapta al canvi.

MÒNICA LABLANCA és directora de Cugat Mèdia

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/cartadirectora/149363.html

Copyright 2024 Cugat.cat